

Sygn. akt II K 923/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska – Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2022 roku

sprawy K. S. syna A. i M. z domu S.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 kwietnia 2022 roku w N. prowadził w ruchu lądowym samochód marki O. o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym – I badanie – 1,13mg/l, II badanie – 0,98 mg/l, III badanie 1,14 mg/l, IV badanie 1,17 mg/l, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Muszynie z dnia 29 grudnia 2009 roku, sygn. akt (...), Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 29 stycznia 2010 roku, sygn. akt (...), Sądu Rejonowego w (...) Wydział Karny z siedzibą w M. z dnia 25 października 2013 roku, sygn. akt (...) oraz w okresie obowiązywania dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 października 2019 roku, sygn. akt(...) oraz Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 19 stycznia 2022 roku, sygn. akt (...)

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. uznaje oskarżonego K. S. za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia z doprecyzowaniem, że był on również prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawach o sygn. akt (...) i (...) tj. występku z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza oskarżonemu K. S. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 4 k.k. wymierza oskarżonemu K. S. środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. wymierza oskarżonemu K. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie (...) (dwunastu tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokat P. Z. kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. S. w toku postępowania jurysdykcyjnego;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 923/22	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p> <p>Z uwagi na treść wniosku obrońcy oskarżonego, która zawężyła zakres przedmiotowy wniosku o uzasadnienie wyroku do orzeczeń w zakresie kary i środków karnych, zaniechano sporządzenia uzasadnienia wyroku w zakresie części dotyczącej ustaleń faktycznych oraz oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.</p>			
<i>USTALENIE FAKTÓW</i>			
<i>0.1.Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	K. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>K. S. został oskarżony o to, że w dniu 21 kwietnia 2022 roku w N. prowadził w ruchu lądowym samochód marki O. o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu wynoszącym I badanie 1,13 mg/l, II badanie – 0,98 mg/l, III badanie 1,14 mg/l, IV badanie 1,17 mg/l będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w (...)z dnia 29 grudnia 2009 roku, sygn. akt (...), Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 29 stycznia 2010 roku, sygn. akt (...), Sądu Rejonowego w (...) Wydział Karny z siedzibą w M. z dnia 25 października 2013 roku, sygn. akt (...) oraz w okresie obowiązywania</p>			

dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 października 2019 roku, sygn. akt (...) oraz Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 19 stycznia 2022 roku, sygn. akt (...) tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za ten czyn zabroniony podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Bezsporne jest, iż owy typ czynu zabronionego jest typem powszechnym i formalnym. Odnosząc się do zawartych w nim znamion należy przypomnieć, iż pojęcie ruchu lądowego jest znacznie szersze aniżeli poruszanie się przez sprawcę po drogach publicznych. Nadto wypada zauważyć, iż pojazd mechaniczny posiada swoją jurydyczną definicję, zgodnie z którą tego rodzaju nośnikiem jest pojazd, którego normalne użycie wiąże się z pracą jednostki napędowej w postaci silnika. Jednocześnie należy wskazać, iż stan nietrzeźwości w polskim systemie prawa karnego

posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k. i jest to przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oczywiście z uwagi na brak zawarcia klauzuli nieumyślności dla przyjęcia tego występku niezbędne jest aby sprawca działał co najmniej z zamiarem wynikowym tj. posiadał świadomość możliwości jego popełnienia i przy tym godził się na realizację wyżej opisanych znamion przedmiotowych. Natomiast w art. 178a § 4 k.k. ustawodawca wskazał na sytuacje kiedy to sprawca tego przestępstwa winien ponosić surowszą odpowiedzialność karną. Za taką sytuację zostało uznane dopuszczenie się czynu zabronionego określonego w § 1 w sytuacji uprzedniej karalności za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, co stanowi klasyczny przykład okoliczności wpływającej na obostrzenie kary. Tak samo surowo ustawodawca potraktował sytuacje kiedy sprawca występku określonego w § 1 czynu tego dopuścił się w okresie

obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W odniesieniu do tej sytuacji znakomita większość doktryny prawa karnego przyjmuje, że art. 178a § 4 k.k. w tym podtypie stanowi przykład czynu kwalifikowanego.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzenia natury ogólnej Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, iż K. S. swoim zachowaniem zrealizował znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynów zabronionych z art. 178 a § 4 k.k. W tej materii należy wskazać, iż zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego prawie pięciokrotnie przekroczyła granice odróżniającą stan nietrzeźwości i stan po użyciu alkoholu. Jednocześnie bezspornym jest, iż K. S. inkryminowanego dnia poruszał się po drodze publicznej (ulicą (...)), a więc w ruchu lądowym. Trywialnym jest także wskazanie, że prowadzony przez oskarżonego samochód marki O. mieści się w zakresie desygnatów pojęcia pojazd mechaniczny. Dalej należało stwierdzić, że w sprawie wystąpiła także

okoliczność pozwalająca na uznanie tego zachowania z typ kwalifikowany, gdyż 21 kwietnia 2022 roku obowiązywały orzeczone wobec oskarżonego K. S. środki karne w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, które wymierzono wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawach (...) oraz (...). Równocześnie czyn oskarżonego dawał podstawy do przyjęcia okoliczności powodującej obostrzenie kary, gdyż analiza karty karnej K. S. jednoznacznie wskazuje, że oskarżony był już wcześniej pięciokrotnie skazywany za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż oskarżony działał w tym zakresie w zamiarze bezpośrednim. Tak tylko można wytłumaczyć sytuację kiedy jak wynika z protokołu badania trzeźwości czy notatki urzędowej, oskarżony zdecydował się prowadzić pojazd mechaniczny około pół godziny po wypiciu przez niego 5 piw o łącznej pojemności 2,5 l. Do tego należy jasno i kategorycznie zaznaczyć, że stwierdzony u K. S. poziom

nietrzeźwości implikował wręcz u niego świadomość znajdowania się w stanie uniemożliwiającym prowadzenie pojazdów mechanicznych. Podobnie oskarżony doskonale wiedział, że w świetle jego poprzednich skazań obowiązują orzeczone wobec niego środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i mimo to zdecydował ponownie wsiąść za kierownicę samochodu osobowego. Tym samym zachowanie oskarżonego należy określić jako umyślne. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a § 4 k.k. Równocześnie należało doprecyzować opis czynu przypisanego oskarżonemu poprzez stwierdzenie, że również wyroki według których orzeczono wobec K. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zostały wydane za przestępstwa polegające na prowadzeniu pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, tego rodzaju sformułowanie było konieczne dla oddania całej kryminalno prawnej zawartości tego czynu, zważywszy, że z treści czynu zarzucanego aktem oskarżenia nie

wynikało za jakie przestępstwo został orzeczony ów środek karny, który przecież nie jest ograniczony tylko dla przestępstw wymienionych w art. 178a k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego K. S. był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny. W realiach tego procesu należało bowiem zwrócić uwagi na następujące

okoliczności wskazujące na karygodny charakter tego zachowania. Po pierwsze niezbędne jest zaznaczenie, że K. S. inkryminowanego dnia poruszał się w stanie wręcz silnego upojenia alkoholowego. Tutaj zaznaczyć należy, że stężenie alkoholu w jego organizmie prawie 5-krotnie przekroczyło tzw. próg kontrawencjonalizacji, a ponad 10-krotnie stan uprawniający do prowadzenia pojazdów w polskim porządku prawnym. E. zachowanie oskarżonego w sposób istotny determinowało znaczące zwiększenie abstrakcyjnego ryzyka dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Dalej należało zwrócić uwagę na czas i miejsce popełnienia przez oskarżonego tego czynu zabronionego. Mianowicie K. S. prowadził pojazd mechaniczny o godzinie 17:40, a więc w okresie wzmożonego ruchu drogowego, a poruszał się ulicą (...), gdzie ulica (...) o tej porze charakteryzuje się nie tylko wzmożonym ruchem pojazdów, lecz także dużym natężeniem przejść dla pieszych. Zwrócić należy również uwagę na liczne znajdujące się w tej okolicy przejścia dla pieszych, bliskość dużych osiedli mieszkaniowych, centrum miasta, co implikuje duże

zagęszczenie uczestników ruchu drogowego. Jednocześnie należało stwierdzić, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był intensyfikowany poprzez naruszenie jednym z czynem dwojga dóbr prawnych tj. bezpieczeństwa w komunikacji, a także właściwego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i powagi orzeczeń sądowych. Nadto wypadało zwrócić uwagę, iż oskarżony zdecydował się naruszyć owe normy sankcjonowane niespełna kilkadziesiąt minut po spożyciu alkoholu, co też wskazuje na jego zamiar bezpośredni, co także prowadzi do zwiększenia poziomu karygodności tego zachowania. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że czyn oskarżonego został popełniony w warunkach swoistej (kryminologicznej) recydywy, a K. S. nie miał żadnych szczególnych powodów, aby akurat w tej w chwili i takim stanie decydować się na jazdę samochodem. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż owo zachowanie K. S. jest karygodne i jako takie spełnia materialną definicję przestępstwa.

Czyn zabroniony popełniony przez K. S. był także zawiniony w świetle normatywnej teorii winy. W tym zakresie należy

zważyć, iż oskarżony jest osobą dorosłą, ukształtowaną społecznie, doskonale zdającą sobie sprawę z brzmienia normy sankcjonowanej. Co więcej w niniejszej sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności prowadzące do powzięcia wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego w chwili czynu. Podobnie oskarżony nie działał w stanie wyższej okoliczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. W ocenie Sądu poziom winy oskarżonego jest wyższy od przeciętnego z uwagi na fakt, iż wobec K. S. było wcześniej warunkowo prowadzonych szereg procesów karnych o czyn z art. 178 a § 1 k.k., przez co powinien mieć szczególnie dobrze utrwalony zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości, abstrahując od kwestii naruszenia tym samym czynem orzeczonego tymi wyrokami środka karnego. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonego K. S. było zawinione, co pozwoliło skompletować pięcioelementową strukturę przestępstwa określonej w art. 1 k.k.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał K. S. za winnego występku z art. 178a § 4 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. S.	I	I	<p>Zgodnie z treścią art. 178a § 4 k.k., sprawca tego występku podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Jednocześnie z uwagi na treść art. 37a k.k., który nadal zmienia zakres ustawowego zagrożenia przestępstwo to zagrożone jest karami alternatywnymi tj. grzywną i karą ograniczenia wolności. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze</p>

względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie

przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu.

W ocenie Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy tylko i wyłącznie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności zrealizuje dyrektywy prewencji generalnej i indywidualnej. W tym zakresie należy zwrócić uwagę na następujące okoliczności. Po pierwsze czyn oskarżonego cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, o czym świadczy przede wszystkim poziom upojenia alkoholowego, czas i miejsce popełnienia przestępstwa, dopuszczenie się go w warunkach swoistej recydywy kryminologicznej czy też brak szczególnej motywacji oskarżonego. Po drugiej w realiach niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek okoliczności limitujących winę K. S.. Wręcz przeciwnie owa wina z uwagi na powinność internalizacji wcześniejszych wyroków jest znacznie wyższa od winy typowego sprawcy tego rodzaju przestępstwa. Dalej nie można argumentować, że oskarżonemu możnaby wymierzyć karę

ograniczenia wolności. Co prawda kara ta nie była uprzednio orzekana wobec K. S., jednakowoż należy zauważyć, że z uwagi na stan zdrowia oskarżonego (schorzenia kardiologiczne) już kilkakrotnie odraczano wobec niego wykonanie kar pozbawienia wolności, co wskazuje, że jego właściwości fizyczne przeciwstawiają się możliwości wykonania przez niego kary ograniczenia wolności w postaci prac społecznych. Podobnie z uwagi na brak zatrudnienia oskarżonego nie można orzec kary ograniczenia wolności w drugiej z przewidzianych w polskim systemie prawa karnego postaci. Zarazem stwierdzić należy, że poprzestanie w realiach tej kary na grzywnie byłoby orzeczeniem niewspółmiernie łagodnym, nie tylko nie przystającym do okoliczności przedmiotowych tego przestępstwa, lecz także nie uwzględniający w żaden sposób właściwości sprawcy. Dlatego też w ocenie Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy tylko i wyłącznie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności może we właściwy sposób zrealizować potrzeby polityki penalnej państwa. Natomiast określając wymiar owej kary pozbawienia wolności Sąd

Rejonowy miał na uwadze wysoki poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego. Oczywiście finalnie K. S. swoim zachowaniem nie wyrządził nikomu krzywdy, jednak ogół ustawowego zagrożenia tego występku a więc 5 lat (jego górna granica) dotyczy zachowań polegających właśnie na jedynie abstrakcyjnym zagrożeniu dla dobra prawnego. Tym samym ów argument nie może stanowić podstawy do złagodzenia wymiaru kary dla oskarżonego. Sąd Rejonowy określając K. S. wymiar owej kary nie mógł pominąć, że oskarżony już pięciokrotnie był skazany za tego rodzaju przestępstwo. Trzeba więc stwierdzić, że K. S. jest osobą całkowicie niepoprawną, nie wyciągającą żadnych konsekwencji ze swoich wcześniejszych poczynań i związanych z nimi reakcji wymiaru sprawiedliwości. Dalej również schorzenia kardiologiczne K. S. nie powinny mieć znaczenia na wymiar kary, zwłaszcza że owe schorzenia mają u oskarżonego charakter permanentny, a mimo to K. S. nadal używa alkoholu i co gorsza w takim stanie jeździ samochodem. Nie można pominąć również faktu, że oskarżony jest osobą bezrobotną (utrzymuje się z renty), a więc nie można stwierdzić, że jego izolacja

			<p>w zakładzie karnym spowoduje niepowetowane szkody dla jego rodziny, zwłaszcza, że na utrzymaniu w chwili obecnej jak sam podał na rozprawie ma jedynie 17 letnią córkę. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie istniała konieczność wymierzenia oskarżonemu K. S. surowej, dolegliwej kary będącej dla niego odpłatą (realizacją funkcji retributywnej) za poważne naruszenie porządku prawnego, będące wyrazem niestety jego notorycznego wręcz zachowania, o czym świadczy 6 już skazanie za tego samego rodzaju przestępstwo. Nie można też pominąć faktu, że przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie są jedynymi przestępstwami, których dopuszczał się K. S., który wcześniej był także notowany za występki przeciwko mieniu, w tym tak poważne jak przestępstwo rozboju. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył K. S. karę 2 lat pozbawienia wolności.</p>
K. S.	II	I	<p>W realiach niniejszej sprawy zaktualizowała się przesłanka określona w art. 42 § 4 k.k. Według tego przepisu w przypadku ponownego skazania sprawcy za przestępstwo popełnione</p>

			<p>w warunkach określonych w art. 42 § 3 k.k. Sąd obligatoryjnie orzeka środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nie mając w rym względzie możliwości do odstąpienia od tego rodzaju reakcji. W tym miejscu należy zauważyć, że przedmiotowy występki stanowił już 6 przestępstwo polegające na jeździe przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości. Zatem Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego K. S. na podstawie art. 42 § 4 k.k. środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>
K. S.	III	I	<p>W punkcie III wyroku Sąd orzekł wobec K. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 12000 złotych. Sąd Rejonowy w tej materii zdecydował ograniczyć się tylko nieznacznie wykroczyć poza ustawowe minimum przewidzianego przez art. 43 a § 2 k.k., gdzie górną granicą przewidzianą przez ustawodawcę jest przecież kwota 60000 złotych. Powodem owego ograniczenia jest trudna</p>

			<p>sytuacja materialna oskarżonego, który utrzymuje się z renty i ma na utrzymaniu małoletnią córkę. Jednocześnie z uwagi na notoryjny charakter popełniania przez K. S. tego rodzaju przestępstw owe minimalne odejście od ustawowego minimum było niezbędne dla wykazania nieuchronnych konsekwencji wiążących się z notorycznym lekceważeniem porządku prawnego. Nadto należało zwrócić także uwagę na okoliczności przedmiotowe tego przestępstwa, które wiązały się ze znacznym (ponadprzeciętnym) zagrożeniem dla bezpieczeństwa w komunikacji, a konkretnie dla wielu użytkowników ruchu lądowego, którzy poruszali się w tym czasie w rejonie ulicy (...) w N.. Stąd też w punkcie III wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu K. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 12000 złotych.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. KOsztu procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	<p>Natomiast z uwagi na złożenie przez substytutę obrońcy oskarżonego K. S. adwokata P. Z. oświadczenia o braku opłacenia przez oskarżonego udzielonej mu pomocy prawnej Sąd Rejonowy przyznał obrońcy oskarżonemu stosowne wynagrodzenie. Przy określeniu tego wynagrodzenia Sąd Rejonowy orzekał w oparciu o stawki wymienione w rozporządzeniu o opłatach za czynności adwokatów przyjmując w pełni argumentację wyrażoną w wyroku TK z 23.4.2020 r SK 66/19 czy postanowieniu SN</p>	

	<p>z 7.1.2021 r., I CSK 598/20.. Dlatego też w punkcie IV wyroku Sąd przyznał obrońcy oskarżonego adwokat P. Z. kwotę 840 złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. S. z urzędu w postępowaniu jurysdykcyjnym.</p>	
V	<p>Jednocześnie w punkcie V wyroku Sąd Rejonowy obciążył K. S. kosztami tego procesu. Artykuł 627 k.p.k. statuuje bowiem zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą to oskarżony winien pokryć owe koszty, chyba że zachodzą szczególne przypadki wymienione w art. 624 § 1 k.p.k. Zdaniem Sądu Rejonowego wysokość powstałych w tej sprawie kosztów tj. łączna suma 400 złotych jest na tyle niska, iż oskarżony nawet pomimo swoich ograniczeń zdrowotnych.. Dodatkowo Sąd Rejonowy stwierdził, iż nie sposób twierdzić, iż za zwolnieniem K. S. od tego obowiązku przemawiają względy słuszności, kiedy to oskarżony działał w sposób umyślny pomimo uprzednich wielokrotnych wyroków za tego samego rodzaju postępowanie. Natomiast sama wysokość kosztów jest odpowiednikiem wymierzonej K. S. kary, a także poniesionych przez</p>	

	Skarb Państwa wydatków (2 X ryczałt za doręczenie oraz 2 X ryczałt za kartę karną.	
Podpis		